

ANIMAR LA SOLIDARITAT

Benvolguts diocesans:

Algunes paraules són tan grapejades que acaben perdent el seu significat. Això pot succeir amb la paraula “solidaritat”, que tothom pronuncia, encara que a vegades sona com una cosa buida de contingut. Així ho adverteix el Papa Francesc en la seva Encíclica “Fratelli tutti” (cf. n. 14, 116), en la qual presenta la solidaritat com una virtut necessària per a vèncer l’egoisme i créixer en la fraternitat. Us comento algunes idees que el Papa exposa.

La primera cosa és que es tracta d’una virtut social. Amb això es vol subratllar que no es tracta d’un sentiment superficial ni d’una cosa passatgera. Ja el Papa Sant Joan Pau II va definir la solidaritat com “la determinació ferma i perseverant d’obstinar-se pel bé comú; és a dir, pel bé de tots i cadascun, perquè tots siguem veritablement responsables de tots” (Sollicitudo rei socialis, 38). És una virtut que neix –diu Francescde “saber-nos responsables de la fragilitat dels altres buscant una destinació comuna” (n. 115).

Per això, la solidaritat no consisteix a realitzar alguns actes generosos esporàdics, sinó a actuar units com a comunitat. El terme “solidaritat” procedeix del llatí “solidus”, que significa sòlid, massís, consistent, complet, sencer. Ser solidari és sentir-se unit formant una sola cosa amb els altres, de manera que pensem i actuem en termes de comunitat, donant prioritat al bé de tots per sobre dels interessos particulars. La virtut de la solidaritat genera unes actituds, que són fruit de la conversió personal. L’expressió més concreta de la solidaritat és el servei, és a dir, el “fer-se càrrec dels altres”. Servir –adverteix el Papa- és deixar de costat els nostres afanys i desitjos per a posar-nos a cuidar dels més fràgils. Una altra expressió de la solidaritat és l’actitud d’atenció i cura tant de les persones com de la casa comuna, que és el nostre planeta.

Però la solidaritat va més enllà de tenir gestos d’ajuda puntual als altres. Ser solidaris –sentir-se unit als altres éssers humansexigeix també “lluitar contra les causes estructurals de la pobresa, la desigualtat, la falta de treball, de terra i d’habitatge, la negació dels drets socials i laborals” (n. 116). Això implica desenvolupar polítiques solidàries i també treballar per una economia solidària, que no deixi persones a la vora del camí.

Si volem un món més solidari, serà necessari finalment educar en la solidaritat, la qual cosa requereix el compromís de tots. Les famílies són les primeres responsables d’educar en els valors de l’amor i la fraternitat, de l’atenció i de la cura de l’altre. També les escoles i les associacions juvenils contribueixen a educar en la llibertat i el respecte recíproc. Finalment, els que es dediquen a la cultura i als mitjans de comunicació tenen una gran responsabilitat en aquesta educació (cf. n. 114). La solidaritat és un valor que cada dia cal conquistar, en el qual hem de créixer contínuament. No ens podem conformar amb les situacions d’injustícia, sinó que hem de créixer en solidaritat, vivint l’actitud de proximitat que va tenir el bon samarità.